

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Šťastného a soudců JUDr. Jany Jirmářové a Mgr. Miloslavy Štorkové ve věci žalobce: **J** bytem zast. JUDr. Vladimírem Řičicou, advokátem v Praze 4, Voráčovská 14, proti žalovanému: **Česká republika**, za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42, o **99,427.446,25 Kč s příslušenstvím**, k odvolání obou účastníků proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2, ze dne 31.3.2010, č.j. 18C 130/2008-119,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **s e** ve vyhovujícím výroku I/ v napadené části ohledně povinnosti žalovaného zaplatit žalobci úroky z prodlení z částky 754.548,- Kč od 10.6.2008 do 9.7.2008 **m ě n í** tak, že v tomto rozsahu se žaloba zamítá.

ii. Rozsudek soudu I. stupně **se** v zamítavém výroku II/ ohledně částky 5.087,25 Kč s příslušenstvím z této částky **m ě n í** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 5.087,25 Kč s úroky z prodlení z této částky ve výši 10,75% od 10.7.2008 do 31.12.2008, ve výši 9,25% od 1.1.2009 do 30.6.2009, ve výši 8,5% od 1.7.2009 do 31.12.2009, ve výši 8% od 1.1.2010 do 30.6.2010, ve výši 7,75% od 1.7.2010 do 12.1.2011 a od 13.1.2011 do zaplacení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, platné pro první den kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení žalovaného, zvýšené o 7% bodů, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku; rozsudek soudu I. stupně **se** v zamítavém výroku II/ ohledně částky 50,278.053,- Kč s příslušenstvím a ohledně úroku z prodlení z částky 754.548,- Kč ve výši 10,5% od 10.1.2006 do 9.6.2008 **p o t v r z u j e**; rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku II/ ohledně částky 48,389.760,- Kč s příslušenstvím a ve výroku III/ o náhradě nákladů řízení **z r u š u j e** a v tomto rozsahu se věc vrací soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 754.548,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 10,5% od 10.6.2008 do 30.6.2008, ve výši 10,5% od 1.7.2008 do 31.12.2008, ve výši 9,25% od 1.1.2009 do 30.6.2009, ve výši 8,5% od 1.7.2009 do 31.12.2009 a dále od 1.1.2010 do zaplacení s úrokem ve výši 7% ročně zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení žalovaného, o repo sazbu stanovenou ČNB pro první den příslušeného kalendářního pololetí (výrok I.), žalobu co do částky 98,682.900,25 Kč s příslušenstvím a ohledně úroku z prodlení ve výši 10,5% od 10.1.2008 do 9.6.2008 z částky 754.548,- Kč zamítl (výrok II.) a konečně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).

Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal na žalovaném náhrady škody za nezákonné trestní stíhání a nezákonnou vazbu. Žalobce uplatnil dílčí nároky na náhradu ušlé mzdy ve výši 672.081,- Kč, náklady právního zastoupení obhájcem ve výši 102.548,25 Kč, náhradu nemajetkové újmy ve výši 48,389.760,- Kč a náhradu škody ve výši 50,263.059,- Kč. Poslední uvedenou částku požadoval žalobce z důvodu, že byl v rozhodné době vlastníkem akcií obchodní společnosti [redacted] (dále jen „společnost“) ve výši 34,10 procentuálního podílu. V důsledku široce medializovaného trestního stíhání došlo ke

zpoždění výstavby závodu na výrobu bioethanolu, přičemž předpokládaný zisk z výroby v roce 2008 a v roce 2009 by činil nejméně 101,723.000,- Kč hrubého zisku a vzhledem k akciovému podílu žalobce činí jeho ušlý zisk 34,687.543,- Kč. V důsledku trestního stíhání také došlo v prvních 9 měsících roku 2007 k poklesu výroby a zisku o 20,949.000,- Kč, z čehož na akciový podíl žalobce připadá částka 7,143.609,- Kč. Současně byla žalobci způsobena škoda jakožto akcionáři společnosti v poměrné výši 8,431.907,- Kč z částky 24,727.000,- Kč, která představuje náklady, které musela společnost vynaložit na přípravné práce projektu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Nárok na náhradu ušlého zisku žalobce nedoložil. V případě nároku na náhradu škody ve výši 50,263.059,- Kč nebyly splněny předpoklady pro vznik škody a není dána příčinná souvislost, neboť škoda vznikla v majetkové sféře společnosti. Nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy není dán, neboť nezákonné rozhodnutí bylo vydáno před účinností zákona č. 160/2006 Sb. U nároku na náhradu nákladů obhajoby učinil žalovaný nesporným uskutečnění pouze některých úkonů právní služby.

Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že usnesením ze dne 6.3.2006 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání. Žalobce byl ve vazbě od 11.3.2006 do 5.5.2006. Trestní stíhání bylo pravomocně zastaveno ke dni 17.7.2007. Žalobce byl v trestním řízení zastoupen obhájcem, který vyúčtoval žalovanému v souvislosti s obhajobou v trestní věci náklady obhajoby v celkové výši 102.548,25 Kč, které žalobce uhradil. Obhájce v rámci poskytnuté právní pomoci vykonal 44 úkonů právní služby. Ve čtvrtém čtvrtletí roku 2005 činil průměrný hodinový měsíční výdělek žalobce částku 907.309,- Kč a průměrný hodinový výdělek částku 2.240,27 Kč. Žalobce podal u žalovaného žádost o náhradu škody a nemajetkové újmy v celkové výši 99,427.448,25 Kč dne 9.1.2008 a žalovaný této žádosti nevyhověl. Soud I. stupně zamítl návrhy na doplnění dokazování, kterými chtěl žalobce prokazovat vznik a rozsah nemajetkové újmy, neboť provedení těchto důkazů by nemohlo nic změnit na závěru, že pro uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy chybí opora v hmotném právu. Zjištěný skutkový stav posuzoval soud I. stupně podle zákona č. 82/1998 Sb. Dospěl k závěru, že důvodný je nárok žalobce na náhradu ušlé mzdy ve výši 672.081,- Kč. Ohledně nároku na náhradu nákladů obhajoby shledal, že z účtovaných 53 úkonů právní pomoci se 8 úkonů právní pomoci neuskutečnilo (žádost o nahlédnutí do spisu dne 16.3.2006, podání ústavní stížnosti dne 26.5.2006, žádost o nahlédnutí do spisu dne 30.5.2006, doplnění ústavní stížnosti ze dne 12.6.2006, žádost o nahlédnutí do spisu ze dne 19.6.2006, účast při výslechu J. N. dne 3.8.2006, studium spisu u JUDr. Zachystala dne 9.11.2006 a žádost o přezkoumání podle § 157a trestního řádu ze dne 11.1.2007), a v případě podání stížnosti k Evropskému soudu ze dne 9.2.2007 se nejedná o úkon právní pomoci ve smyslu § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. a nemůže být tedy předmětem nákladů obhajoby. Jelikož obhájce žalobce prokazatelně učinil 44 úkonů právní pomoci v jím účtované výši po 1.500,- Kč, přiznal soud žalobci na nákladech obhajoby částku 82.467,- Kč (částku 66.000,- Kč představující celkovou mimosmluvní odměnu, částku 3.300,- Kč představující náhradu hotových výloh po 75,- Kč za 44 úkonů a částku 13.167,- Kč jako 19% DPH).

Soud I. stupně neshledal důvodným nárok na náhradu majetkové škody ve výši 50,263.059,- Kč. Dospěl k závěru, že škoda mohla vzniknout výlučně v majetkové sféře společnosti nikoliv v majetkové sféře žalobce a případný zisk z provozu by byl vytvářen společností a nikoliv žalobcem. Nelze argumentovat souvislostí mezi vlastnictvím určitého počtu akcií na straně jedné a ziskem či ztrátou akciové společnosti na straně druhé.

Nedůvodný je i nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 48,389.760,- Kč. Soud měl za to, že § 36 zák. č. 82/1998 Sb. neumožňuje zpětnou účinnost zákona, pokud jde

o nárok na náhradu nemajetkové újmy v souvislosti s nezákonným rozhodnutím, které bylo vvdáno před účinností novelv zákona č. 82/1998 Sb. (tj. před 27.4.2006), a proto nemá takto uplatněný nárok oporu v hmotném právu.

Výrok o náhradě nákladů řízení odůvodnil podle § 142 odst. 2 o.s.ř., neboť žalovanému, který měl ve věci převážný úspěch, žádné náklady nevznikly.

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolání oba účastníci.

Žalobce svým odvoláním napadl vyhovující výrok I., a to jen v části, již bylo žalovanému uloženo zaplatit úroky z prodlení od 10.6.2008 do 9.7.2008. Uvedl, že nárok na zaplacení příslušenství pohledávky může nejdříve nastat až po uplynutí lhůty stanovené pro předběžné projednání nároku. Žádost o předběžné projednání nároku byla podána dne 9.1.2008, a proto úrok z prodlení mohl být přiznán až od 10.7.2008. Navrhl, aby odvolací soud v této části změnil napadený výrok I. tak, že žaloba se co do povinnosti zaplatit úroky z prodlení z částky 754.548,- Kč od 10.6.2008 do 9.7.2008 zamítá.

Žalobce svým odvoláním napadl rozsudek soudu v zamítavém výroku o věci samé. Nesouhlasil se zkrácením vyúčtované odměny ohledně 9 úkonů v částce 20.081,25 Kč, neboť úkony právní služby byly řádně zdokumentovány. Dále uvedl, že soud I. stupně zamítl žalobu ohledně částky 98,672.900,25 Kč, přičemž mu není známo, jakým způsobem k uvedené částce dospěl. Za způsobenou nemajetkovou újmu požadoval 48,389.760,- Kč a za majetkovou újmu částku 50,263.059,- Kč, což v součtu činí 98,652.819,- Kč. Nesouhlasil se zamítnutím nároku na náhradu nemajetkové újmy a měl za to, že soud I. stupně zcela pominul platnou judikaturu, na kterou odkázal. Ke způsobení nemateriální újmy došlo z důvodu nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání. V daných souvislostech podal obsáhlý návrh na doplnění dokazování, který soud I. stupně zamítl z důvodu, že pro uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy chybí opora v hmotném právu. V případě uplatněné majetkové škody nesouhlasil s argumentací soudu I. stupně a měl za to, že nárok na náhradu majetkové újmy řádně odůvodnil a doložil. Nezákonné trestní stíhání je v příčinné souvislosti se zmařením připravené investice ve výši 2 miliard korun, což se promítlo v hospodářských ztrátách společnosti, budoucího rozhojnění majetku vlastníků společnosti i budoucích zisků akcionářů. Soud I. stupně ignoroval fakt, že škoda v majetkové sféře společnosti je nepochybně škodou vlastníků této společnosti a tedy i žalobce. Soud I. stupně neprovedl v této otázce žalobcem navržené důkazy zejména výsledkem žalobce, výsledkem P a dalších osob. Nesouhlasil ani s tím, že žalobci nebyly přiznány náklady řízení, neboť to nebyl on, kdo náklady právního zastoupení vyvolal. Navrhl, aby byl napadený rozsudek v zamítavém výroku změněn tak, že žalobě bude vyhověno, nebo aby byl zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k odvolání žalobce uvedl, že soud I. stupně žalobce několikrát vyzýval k doplnění tvrzení ohledně uplatněných nároků na náhradu škody a ušlý zisk. Souhlasil se závěry soudu I. stupně a rozsudek soudu I. stupně v napadeném zamítavém výroku považoval za věcně správný.

Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání a v jejich mezích rozsudek soudu I. stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 věta první, § 212a odst. 1, 5 o.s.ř.), a shledal důvodným odvolání žalovaného a z části i odvolání žalobce.

Žalobcem uplatněný nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání a nezákonným rozhodnutím o vazbě je třeba posuzovat podle § 5 písm. a), § 7, § 8 a § 9 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon“). Zákon v § 1 a § 2 stanoví, že ze strany státu se jedná o odpovědnost objektivní. Vznik nároku na náhradu škody je založen na principu, podle kterého osoba, proti které bylo trestní stíhání zastaveno (nebo byla obžaloby zproštěna), má zásadně právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání (a nezákonným rozhodnutím o vazbě). Zastavení trestního stíhání má stejné důsledky jako zrušení nezákonného rozhodnutí podle § 8 odst. 1 zákona. Výkladem zákona soudní judikatura dovodila, že smyslu právní úpravy odpovědnosti státu za škodu odpovídá, aby každá majetková újma způsobená nesprávným či nezákonným zásahem státu proti občanovi byla odčiněna, a systematickým a logickým výkladem proto dospěla k závěru, že došlo-li z určitých (v ust. § 12 zákona neuvedených) důvodů k zastavení trestního stíhání či zproštění obžaloby, je třeba vycházet z toho, že občan čin nespáchal, a že tedy nemělo být proti němu trestní stíhání vedeno (k tomu srovnej např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 25Cdo 1388/2004). I když to soud I. stupně v odůvodnění svého rozsudku přímo neuvedl, žalobce splnil i další zákonnou podmínku pro vznik nároku na náhradu škody vůči státu i tím, že proti rozhodnutí o zahájení trestního stíhání i proti rozhodnutí o vazbě podal stížnost (§ 8 odst. 3 zákona), jak vyplývá z obsahu vyšetřovacího spisu. V řízení také nevyvstaly žádné poznatky o tom, že by si žalobce trestní stíhání nebo vazbu zavinil sám, a žalovaný ani nic takového netvrdil a tedy ani neprokazoval, a nebrazil ani proti soudem I. stupně přisouzeným nárokům žalobce na náhradu ušlého zisku za vazbu a na náhradu nákladů obhajoby.

Žalovaný podal odvolání proti vyhovujícímu výroku o věci samé jen do počátku doby prodlení. V tomto směru je odvolání žalovaného důvodné. Prodlení se splněním povinnosti nahradit škodu nastává až po šesti měsících od uplatnění nároku u příslušného úřadu (§ 15 zákona). Jestliže byl nárok u žalovaného uplatněn dne 9.1.2008, dostal se žalovaný do prodlení s plněním důvodně uplatněných nároků od 10.7.2008.

Odvolací soud proto z těchto důvodů změnil podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé ohledně úroku z prodlení od 10.6.2008 do 9.7.2008 z částky 754.548,- Kč tak, že v tomto rozsahu žalobu zamítl. V této souvislosti také odvolací soud shledal jako věcně správný prvostupňový rozsudek v zamítavém výroku II. ohledně příslušenství z částky 754.548,- Kč za dobu od 10.1.2008 do 9.6.2008, a proto ho podle § 219 o.s.ř. v této části potvrdil.

Rozsudek soudu I. stupně jinak zůstal ve vyhovujícím výroku o věci samé nedotčen, neboť v tomto výroku nebyl jinak odvoláním napaden (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).

Soud I. stupně dále zamítl žalobu ohledně nároku žalobce na náhradu majetkové škody ve výši 50,263.059,- Kč, na náhradu nemajetkové újmy ve výši 48,389.760,- Kč a části nepřiznaného nároku na náhradu nákladů obhajoby ve výši 20.081,25 Kč, tj. celkem 98,672.900,25 Kč. Je tedy zřejmé, jak soud I. stupně k částce zamítavého výroku dospěl, a v tomto směru nejsou odvolací výtky žalobce na místě.

Ve vztahu k náhradě nákladů obhajoby odvolací soud souhlasí se zjištěními soudu I. stupně, že z vyšetřovacího spisu vyplývá, že obhájce žalobce učinil v trestním řízení 44 úkonů právní pomoci, přičemž v žalobě uplatňoval za každý úkon právní pomoci částku 1.500,- Kč a za úkony do 31.8.2006 paušální náhradu 75,- Kč a po tomto datu paušální náhradu 300,- Kč

a daň z přidané hodnoty. Soud I. stupně však u zjištěných 44 úkonů právní pomoci přiznal pouze náhradu naušálních výloh po 75,- Kč. aniž by rozlišil, že u 19 úkonů právní služeb po 1.9.2006 je na místě přiznat paušální náhradu 300,- Kč. Odvolací soud proto shledal, že žalobci přísluší ještě z titulu náhrady nákladů obhajoby částka 5.087,25 Kč $((300 - 75) \times 19 \text{ úkonů} \times 19\% \text{ DPH})$.

Odvolací soud proto z těchto důvodů změnil podle § 220 odst. 1 o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku II. ohledně částky 5.087,25 Kč s příslušenstvím tak, že v tomto rozsahu žalobě vyhověl včetně požadovaného příslušenství od 10.7.2008 (jak bylo vysvětleno výše) ve výši podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Ve zbývajícím rozsahu, tj. 14.994,- Kč s přísl., shledal zamítavý výrok rozsudku soudu I. stupně ohledně nároku na náhradu nákladů obhajoby věcně správným, a proto ho v tomto rozsahu potvrdil (§ 219 o.s.ř.).

Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že k náhradě majetkové škody ve výši 50.263.059,- Kč s příslušenstvím není žalobce aktivně legitimován. Tvrzená škoda vznikla společnosti. Mezi tvrzenou škodou na straně žalobce jako akcionáře společnosti a nezákonným rozhodnutím o trestním stíhání ani o vazbě není dána ani příčinná souvislost.

O vztah příčinné souvislosti se jedná, vznikla-li škoda následkem protiprávního úkonu škůdce, tedy je-li jeho jednání a škoda ve vzájemném poměru příčiny a následku, a tudíž je-li doloženo, že nebýt protiprávního úkonu, ke škodě by nedošlo. Příčinnou škody může být jen ta okolnost, bez jejíž existence by škodný následek nevznikl. Je-li příčin více, je pro existenci příčinné souvislosti nezbytné, aby řetězec postupně nastupujících příčin a následků byl ve vztahu ke vzniku škody natolik propojen, že již z působení prvotní příčiny lze důvodně dovozovat věcnou souvislost se vznikem škodlivého následku. Řetězec příčin nezakládá příčinnou souvislost mezi jednáním škůdce a vzniklou škodou tehdy, vstupuje-li do děje jiná, na jednání škůdce nezávislá skutečnost, která je pro vznik škody rozhodující. Příčinná souvislost je přerušena i v případech, kdy bezprostřední příčinnou škody je skutečnost, která je již sama následkem, za niž škůdce odpovídá z jiného právního důvodu, nebo tehdy, je-li vznik újmy vyvolán bezprostředně okolností, která nemá věcný vztah k počínání škůdce.

Tvrzená škoda mohla případně vzniknout v příčinné souvislosti s trestním stíháním žalobce právě společnosti. Příčinnou případného poklesu zisku a podílu na něm u žalobce, jako akcionáře, však již nemůže být nezákonné rozhodnutí o trestním stíhání či vazbě, nýbrž hospodaření společnosti, případně rozhodování valné hromady o rozdělení zisku či úhradě ztráty. Soudu I. stupně nelze důvodně vytýkat, že neprováděl k tomuto dílčímu nároku žalobcem navrhované obsáhlé dokazování, neboť již ze samotných skutkových žalobních tvrzení dospěl ke správnému závěru, že takto uplatňovaný nárok nemůže být důvodný. Zamítavé rozhodnutí soudu I. stupně o tomto dílčím nároku je tak věcně správné.

Odvolací soud proto z těchto důvodů potvrdil rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku II. i ohledně částky 50.263.059,- Kč s příslušenstvím (§ 219 o.s.ř.).

Naproti tomu odvolací soud neshledal správným názor soudu I. stupně, že žalobci nepřísluší nárok na náhradu nemajetkové újmy kvůli tomu, že nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání (a i o vazbě) bylo vydáno před účinností zákona č. 160/2006 Sb., tj. před 27.4.2006, kterým byl novelizován zákon, a to s odvoláním na přechodné ustanovení § 36 zákona. Jednak § 36 zákona upravuje přechodné ustanovení pro samotný zákon č. 82/1998 Sb., nikoliv pro jeho novelu provedenou zákonem č. 160/2006 Sb., která do zákona

vtělila úpravu nároku na náhradu nemajetkové újmy a která měla své přechodné ustanovení v čl. II. Jednak nelze přehlédnout, že žalobci vznikl nárok na náhradu škody, a tedy i nemajetkové újmy až rozhodnutím o zastavení trestního stíhání, tedy po účinnosti zákona č. 160/2006 Sb. Žalobce tak má z obecného hlediska právo na náhradu nemajetkové újmy v dané věci. K obsahově shodnému závěru dospěl i Ústavní soud v rozhodnutí sp.zn. II. ÚS 1191/08 (zejména body 29. a 30. rozhodnutí, v němž dokonce dospěl k závěru, že článkem II. zákona č. 160/2006 Sb., nemohou být znevýhodněny ty subjekty, kterým vznikla imateriální újma nezákonným rozhodnutím před těmi, jimž vznikla imateriální újma nesprávným úředním postupem).

Protože se soud I. stupně v důsledku svého nesprávného právního posouzení nárokem žalobce na náhradu nemajetkové újmy vůbec nezabýval, odvolací soud v tomto rozsahu rozsudek soudu I. stupně zrušil (včetně závislého výroku o náhradě nákladů řízení) podle § 219a odst. 2 o.s.ř. a věc v tomto rozsahu vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení podle § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř.

V dalším řízení soud I. stupně znovu projedná žalobcem uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy. Před tím však bude třeba, aby soud I. stupně vyzval žalobce, aby tento svůj nárok upřesnil, tj. zda se domáhá nemajetkové újmy v souvislosti s nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání, případně i v souvislosti s nezákonným rozhodnutím o vazbě, případně z jiného důvodu a v jakém rozsahu, a to postupem podle § 43 o.s.ř. V novém rozhodnutí soud I. stupně rozhodne i o nákladech řízení (§ 224 odst. 3 o.s.ř.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.
Proti tomuto rozsudku lze do potvrzujícího výroku ohledně částky 50,263.059,- Kč s příslušenstvím podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně za předpokladu, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam; jinak není dovolání přípustné.

V Praze dne 12. ledna 2011

JUDr. Aleš Šťastný, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Tereza Nová

